

en daarom op zijn tableau's meestendeels feestmaaltijden, boere-kermessen geschilderd had. De meester had „billekes” ¹⁾ laten zien waarop allemaal dikzakken van venten stonden, die door vrouwen met kaken zoo dik en zoo rond als een meloen, getracteerd werden op stapels van worsten en vlaaiën.

Er waren op die billekes zelfs mannen die dansten op muziek, en dat was zoo kuriëus geschilderd, dat ge het plezier op hun gezichten zaagt — en ge wel zoudt willen mee dansen hebben.

Die Breughel was gekend in heel de pays en tot zelfs wijd over de frontiëre ²⁾ had de meester gezegd. En Sloeberke voelde zijn borst van fierheid zwellen als hij daar goed over peinsde.

Breughel was dus 'ne marolien, maar 'ne marolien van bijzondere reputatie, waar iedereen zen klak ³⁾ voor afnemen moest.

Ha . . . dat de snotters, die in 't nobele kartier woonden, nu nog dorsten zeggen, dat de Hoogstraat de coté was van de cajou-bereers, ⁴⁾ de mosselwijven, zonnekloppers ⁵⁾ en tonneklinters ⁶⁾. In heel het nobel kwartier, zoo groot als het was, had van zen leven geene mannemensch gewoond, die nevens den fameuzen Breughel staan kon.

Sloeberke had al lang in 't snotje gehad ook, dat zijn marollenkwartier er zijn mocht. Immers, al sedert eenige weken hadden chique tippen ⁷⁾ de Hoogstraat op en af geloopt, mannen met lang haar en 'nen breeden slappen hoed, dat waren zeker ook artist-peinters van de genre van Breughel geweest en die hadden het Breughelfiest georganiseerd. En de heele week hadden er al groote artikels in de Brusselsche journaals gestaan, met photo's van de huizen er bij.

Daar konden de krabbers van den nobelen kartier met al hun educatie en fafoulerij ⁸⁾ niet aan rieken. Dat ze nu nog maar eens hunnen toot ⁹⁾ opendeden en dorsten jullen van: „coté van cajou-bereers, mosselwijven, zonnekloppers en tonneklinters.”

Maar nu kwamen ze wel afgezakt, de menheerkes met hun fijn colleke ¹⁰⁾ aan en hun schoon hoedje op, nu kwamen ze afgezakt

¹⁾ Prentjes. ²⁾ Grens. ³⁾ Pet. ⁴⁾ Volk dat de vodden uit de vuilnisbakken raapt.

⁵⁾ Luierikken. ⁶⁾ Dronkaards. ⁷⁾ Nette heeren. ⁸⁾ Aanstellerij. ⁹⁾ Mond. ¹⁰⁾ Boord.

naar de Hoogstraat, die anders van geen tel was en waarvoor ze steeds verachtelijk hunnen neus optrokken. Nu wilden ze ineens allemaal komen en erkenden ze het marollenkartier ineens voor een voorname partje van Brussel. Ehwel . . . ze mochten komen. Ja, ze mochten komen! Want nu zouden ze zien, dat het volk van het marollenkartier ook wat kon. Ze moesten maar eens kijken naar de façades der huizen. Die waren nu gepaleerd, zóó schoon, dat de tranen er u van in de oogen schoten. Overal waren drapaukes en nog eens drapaukes, en op de pignons ¹⁾ stonden blauwe, roode en geele vetpottokes, die als 't donker was, zouden branden en een kouleur zouden geven, zoo schoon als de regenboog. De commerçanten hadden hun best gedaan.

Bovendien hadden ze hun magazijnen gegarnierd met een overvloed van de schoonste en beste marchandieze die ze krijgen konden en die zoo treffelijk voor de vitrines geëtaleerd, alsof ze den keunink verwachtten. En zelf stonden ze in costumes van vlammende roode en zacht groene kouleuren. De venten droegen korte broeken en schoentjes met zilveren gespen en hadden hoeden op met breede randen. Sommigen hadden zelfs 'ne degen aan hunne ceinture hangen, precies gelijk er in de oude historieboeken geteekend stonden. En de madame's van de commerçanten, die hadden breeë baaië rokken aan, neusdoeken met bloemekes over hun schouders en witte kappen op hun hoofd. Ze waren precies gelijk de menschen uit den antieken tijd en trokken wonderwel op 't volk, dat op de tableau's van Breughel stond.

Sloeberke gloriëerde bij het zien van al die pracht en hij verschoot er van, als hij zag, dat zelfs de crème à la glace ²⁾ karrekes gepaleerd waren en een der mosselwijvekes een nieuwe kar in den vorm van een schip had laten fabrikeeren, zoodat het wel leek, alsof er 'ne bateau ³⁾ zoo regelrecht uit 't water naar hier gekomen was, vol met mosselen, waar het riekend zeegras nog tusschen hing.

Sloeberke spalkte zijn oogen open van verbazing. Overal en overal was iets versch te zien en het was al om ter schoonst. Maar het

¹⁾ Puntgevels. ²⁾ Ijskarrekes. ³⁾ Boot.

terribelste ¹⁾ was toch het huis waar Breughel gewoond had. Daar was aan de façade een portret van den fameuzen peintre zoo groot als een portecochère ²⁾ en hingen de vensters vol met electriche lampkes en was een groot doek gespannen, met een opschrift over den artist.

En daar bleef het volk opeengedromd staan al klappend en gesticuleerend.

Sloeberke slenterde de straat op en af en dacht aan geen naar huis gaan. Hij liet zich eigenlijk maar voortduwen door de groote menschenmassa. Ge kont toch niet gaan hoe ge wildet, want gedurig kwam er nog volk bij, zoodat het een gedrang en geduw was, nog erger als bij den uitgang van Janneke en Mieke ³⁾. Nu en dan kroop Sloeberke evenwel tusschen de beenen der grooteren door. Dat was, als hij bij een toonbank wilde komen, die de winkeliers van eetwaren hadden opgericht. Omdat Breughel de vriend van de eters geweest was, werd er nu vettig eten in overvloed op straat verkocht. Dat was de braderij, hoorde hij zeggen. En hij zag op toonbanken, die op straat stonden, bergen van saucissen, hoopen pistolets met hesp en stapels van vlaaiën liggen. Er werd gekocht en op straat gegeten, alsof heel de massa, die daar liep, familie van Breughel was. En goed rieken dat het er deed! Sloeberke voelde er het water van in den mond komen. Hij beneed de koopers, die daar met hun tesschen ⁴⁾ vol cens zaten en kosten koopen waar hun herteke goesting ⁵⁾ naar had. Maar gelukkig was iedereen nu uitermate goed gemutst en bijzonder medeelzaam. Als Sloeberke een pooske had staan kijken naar een krakend volgeladen kraam, was er ineens 'ne menheer, die hem grat 'nen heelen pistolet met hesp in de knuisten duwde. Sloeberke stond er een oogenblikke stom van, maar dan mompelde hij iets als van 'ne „merci” en beet er door tot achter zijn ooren. Dat smaakte hem danig goed, temeer, daar nu iedereen, klein en groot, liep te eten. Sloeberke had zijnen pistolet gauw naar binnen gespeeld. Maar hij was van de kramen niet meer weg te slaan nu. En overal wist hij iets te krijgen. Hier een dikke

¹⁾ Verschrikkelijkst. ²⁾ Koetspoort. ³⁾ Brusselsche reuzen. ⁴⁾ Zakken. ⁵⁾ Zin.